

Lee Child

Geen paniek

Vertaald door Betty Klaasse

LUITINGH-SIJTHOFF

All individual stories © Lee Child
Introduction © 2024 Lee Child
Compilation © 2024 Otto Penzler
All Rights Reserved
© 2024 Nederlandse vertaling
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Oorspronkelijke titel *Safe Enough*
Vertaling Betty Klaasse
Omslagontwerp DPS design & prepress studio
Omslagbeeld DPS design & prepress studio / Arcangel
Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 5158 1
ISBN 978 90 210 5159 8 (e-book)
ISBN 978 90 210 5227 4 (luisterboek)
NUR 332

www.leechild.com
www.lsuitgeverij.nl
www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn oude vriend Otto Penzler, die met dit idee kwam

Woord vooraf

Begin jaren negentig werkte ik al zo'n vijftien jaar in de televisiewereld, maar er hing verandering in de lucht en ik wist dat de geldkraan ooit zou worden dichtgedraaid. Dus wat te doen? Ik had al een tijdje een vaag plan om boeken te gaan schrijven, maar dat vergat ik steeds, omdat ik het van dag tot dag en maand tot maand nog steeds erg druk had. Maar zoals Hemingway schreef over zijn faillissement: eerst kwam het einde langzaam, maar toen ineens heel snel. De ene dag was ik een ervaren regisseur, de volgende dag was ik werkloos.

Het was tijd om het reserveplan in werking te stellen.

Ik had mezelf op mijn derde leren lezen en sinds ik op mijn vierde de stap naar boeken zonder plaatjes had gemaakt, had ik zo'n tienduizend boeken en verhalen gelezen. Inmiddels had ik veertigduizend uur televisie achter de rug, zowel dramaproducties als documentaires. Ik had een goed gevoel ontwikkeld voor populair

Woord vooraf

entertainment, voor de patronen en de principes ervan, voor wat het grote publiek wil, waarom kijkers op een bepaalde manier reageren, en waarom sommige dingen succes hebben en andere niet. Ik was bekend met beroepen waarbij een agent betrokken is en ging ervan uit dat acquirerende redacteuren bij uitgeverijen vergelijkbaar zouden zijn met *commissioning producers* in de tv-wereld. Ik had verstand van promotie en publiciteit. Lezen was mijn grote passie en ik geloofde dat de combinatie van persoonlijke interesse en algemene entertainmentervaring me zou helpen. Ik had de harde les geleerd dat de showbizz geen garanties biedt, maar over het algemeen geloofde ik wel dat ik als schrijver een redelijke kans had op succes. Waarschijnlijk evenveel kans als ieder ander, en misschien wel een grotere kans dan sommigen. Ik was voorbereid. Ik had er goed over nagedacht. Ik had het gevoel dat ik het allemaal op een rijtje had. Ik was er klaar voor.

Maar aan korte verhalen had ik geen seconde gedacht.

Ik wist natuurlijk wat het waren. Ik had er honderden met plezier gelezen. Goede korte verhalen waren als kleine, ingewikkelde, perfect gevormde juweeltjes, als Fabergé-eieren. Sommige korte verhalen leven al tientallen jaren in mijn geheugen en zullen dat ongetwijfeld voor altijd blijven doen. Maar het was nooit bij me opgekomen om ze zelf te schrijven. Ik had het gevoel dat boeken en korte verhalen niets met elkaar te maken hadden en dat ze door totaal verschillende personen werden geschreven. Ik had nooit gedacht dat een genre-auteur als ik zou worden gevraagd om zich aan beide te wagen.

Ik voltooide mijn eerste boek en stopte het in de molen, waar het

gelukkig geaccepteerd werd en klaargemaakt voor publicatie, zo'n anderhalf jaar later. Mijn plan was om elk jaar een boek te publiceren en dat hield uiteraard in dat ik ook elk jaar een boek moest schrijven. Om aan mijn publicatieschema te voldoen, besteedde ik die tussenliggende anderhalf jaar aan het schrijven van mijn tweede boek en een deel van het derde. (Ik volgde het advies van een oude sportcoach, die zei: je kunt niet meer talent kweken, maar je kunt wel harder trainen dan een ander.) Die drie boeken telden elk meer dan honderdduizend woorden en zaten, naar ik hoopte, vol enerverende actie en spanning, maar ook vol licht en schaduw, rustige passages en kleine zijpaden – alles wat boeken tot zulke vrije werelden van mogelijkheden maakt; eerst een genot voor de auteur, en daarna (nog een keer, naar ik hoopte) voor de lezer.

Mijn eerste boek kwam uit in het voorjaar van 1997. Jack Reacher zag het levenslicht. Hij werd redelijk succesvol ontvangen en het boek werd beschouwd als het eerste deel in wat mogelijk een succesvolle reeks zou worden. Dit leidde direct tot twee resultaten: ten eerste een filmoptie in Hollywood en ten tweede een verzoek om een kort verhaal. Ik was enigszins bekend met Hollywood, mijn voormalige tv-bedrijf had een filmafdeling opgericht en meteen twee Oscars in de wacht gesleept, maar ik had een spoedcursus nodig om het ecosysteem van korte verhalen te doorgronden.

Ik ontdekte de wereld van de bloemlezingen. Sommige waren uitsluitend bedoeld om wat extra inkomsten voor de uitgevers te genereren. Andere waren retrospectieve verzamelingen van recente 'het beste van'-stukken, samengesteld door experts. Weer andere waren liefdadigheidsprojecten, waarbij met beschikbaar gestelde

Woord vooraf

teksten geld werd opgehaald voor een goed doel. Maar de meeste waren fundraisers, opgezet door schrijversorganisaties zoals Mystery Writers of America en International Thriller Writers, die (hoopten ze) hun rekeningen konden betalen van de royalty's die deze bloemlezingen zouden opleveren.

Natuurlijk brachten bloemlezingen meer geld in het laatje als ze stukken van gevestigde supersterren bevatten. Maar schrijversorganisaties zijn er voor alle schrijvers, dus het was de norm om een evenwichtige verdeling tussen grote namen en nieuwe talenten aan te houden. Toegewijde lezers zouden de bloemlezingen kopen vanwege de grote namen, en de nieuwe talenten zouden op dit succes en deze bekendheid kunnen meeliften (althans, dat was de hoop). Het laatste wat ik ontdekte, was dat korte verhalen schrijven, om al deze redenen, ongeacht wie je bent, iets is wat je pro bono doet. Geen enkele schrijver heeft er ooit veel geld mee verdiend. Dit zou later ook mijn eigen ervaring zijn: mijn meest succesvolle korte verhaal bracht veel minder op dan mijn minst succesvolle boek. Uiteindelijk bleek dat verschil, voor mij althans, juist het mooiste van korte verhalen te zijn.

Met al deze kennis en twee en-een-beetje al geschreven boeken, waarvan er één gepubliceerd was, leverde ik een kort verhaal voor een misdadfictionbloemlezing. Daarna volgden er meer verzoeken, steeds vaker, totdat ik uiteindelijk zo'n vijf of zes korte verhalen per jaar schreef. Soms wel tien. Misschien zelfs meer. Elke keer stond ik voor de keuze: werd het een Reacher-verhaal of niet?

Vanaf het begin wisselde ik het af. Reacher-verhalen hadden zo hun voordelen: ik had een al bestaand personage en een vaste struc-

tuur, een herkenbare stem en stijl. Bovendien bood het me de kans om ideeën en plotelementen te gebruiken die niet geschikt waren voor een boek.

Maar de meeste lol had ik in de niet-Reacher-verhalen. De bundel die je nu in handen hebt is een speciale selectie van die verhalen. Voor mij was het een feest om steeds iets nieuws uit te proberen. Andere tijden, plaatsen, nationaliteiten, persoonlijkheden, alles. Het voelde bevrijdend. En het was gewoon leuk om te doen. Ik had zelfs nog meer plezier omdat ik onbewust een verkeerde aanname had gedaan. Zoals ik al zei, deze verhalen leverden nooit geld op. Daarom dacht mijn commercieel getrainde onderbewuste dat niemand ze las. Geen publiek, geen winst. Zo werkt de showbusiness.

De illusie dat wat ik deed onopgemerkt bleef, was het beste wat me kon overkomen. Er stond niets op het spel. Ik experimenteerde naar hartenlust. Sommige verhalen waren niet veel soeps, maar andere vingen precies de stem die ik in mijn hoofd had. Ik was er blij mee. Hoewel ik niet denk dat ik het korte verhalen schrijven ooit echt in de vingers heb gekregen. Niet helemaal, in elk geval. Het zijn beslist geen Fabergé-eieren. In korte verhalen van de grote schrijvers gebeurt iets mysterieus. Ik heb dat nooit helemaal doorgrond. Mijn korte verhalen zijn heel, heel, heel korte boeken. Maar dat maakt ze niet minder goed. Ze hebben een begin, een midden en een eind. Er gebeurt iets verrassends. Of er komt iets aan het licht.

Wat ze me hebben laten zien, is dat er een onmiskenbare flow en energie ontstaat wanneer je nieuw terrein verkent en je je onbespied waant, en wanneer je als schrijver – zie ik nu, terugkijkend – zonder het onderbewuste gevoel werkt dat er nog veel, veel meer moet

Woord vooraf

komen. Dat er een rotsblok de heuvel op geduwd moet worden. Je hoeft je materiaal niet uit te spreiden. Je hoeft niets te bewaren tot hoofdstuk 17. Alles gebeurt nu, meteen, door er vol overgave doorheen te razen, vaak in één keer, in één sessie geschreven. Zoals ik al zei: het was leuk om te doen.

Lee Child

Colorado

2024

De bodyguard

Net als bij alle andere beroepen is er ook bij bodyguards een onderscheid tussen echte en neppe. Nep-bodyguards zijn eigenlijk niet meer dan veredelde chauffeurs, grote kerels in pakken die worden ingehuurd vanwege hun postuur en verschijning, maar die vaak niet goed betaald krijgen en aan wie je weinig hebt als het erop aankomt. Echte bodyguards zijn experts, strategische denkers, goedgetrainde professionals met ervaring. Ze kunnen zelfs klein van stuk zijn, zolang ze maar slim zijn en tegen een stootje kunnen. Zolang je maar iets aan ze hebt op het moment dat het er echt toe doet.

Ik ben een echte bodyguard.

Of beter gezegd, dat was ik.

Ik ben opgeleid in zo'n geheime legereenheid waar persoonsbeveiliging deel van het opleidingsprogramma uitmaakt. Naast vele andere beroepen heb ik dit vak jarenlang over de hele wereld uitgeoefend. Ik ben gemiddeld van lengte, slank, snel en heb een groot

De bodyguard

uithoudingsvermogen. Geen marathonloper, maar ook zeker geen gewichtheffer. Na vijftien jaar dienst verliet ik het leger en begon ik klussen aan te nemen via een bureau van een vriend van me. De meeste klussen vonden plaats in Zuid- en Midden-Amerika. De meeste opdrachten waren van korte duur.

Ik rolde er precies in op het moment dat de zaken een waanzinnige vlucht namen.

Ontvoering voor losgeld werd in de meeste Zuid-Amerikaanse landen een nationale sport. Als je rijk was of politieke invloed had, was je automatisch een doelwit. Ik werkte voor Britse en Amerikaanse bedrijven. Ze hadden managers en leidinggevendenden in landen als Panama, Brazilië en Colombia. Deze mensen werden beschouwd als extreem rijk en politiek zeer invloedrijk. Rijk, omdat hun werkgevers waarschijnlijk bereid waren losgeld te betalen en hun bedrijven over kapitalen van honderden miljarden beschikten. En politiek invloedrijk omdat de westerse regeringen uiteindelijk betrokken zouden raken. Er bestond geen groter besef van politieke invloed dan dat van de slechterik die wist dat hij ergens in de jungle kon zitten en gehoord werd op 10 Downing Street of in het Witte Huis.

Maar ik heb nooit een klant verloren. Ik was een expert en had goede cliënten. Ze wisten allemaal wat er op het spel stond. Ze werkten goed met me samen. Ze waren volgzzaam en gehoorzaam. Ze wilden gewoon twee jaar de mouwen opstropen en dan levend terugkeren naar hun hoofdkantoren waar hun promotie wachtte. Ze hielden zich gedeisd, gingen 's avonds niet uit en kwamen vrijwel nergens anders dan op kantoor en andere werkplekken. Al het

vervoer vond plaats op hoge snelheid in beveiligde voertuigen, via steeds wisselende routes en op onvoorspelbare tijden. Mijn cliënten klaagden nooit. Omdat ze aan het werk waren, waren ze bereid een zekere mate van militaire discipline te accepteren. Het was allemaal relatief gemakkelijk, een tijdlang.

Toen begon ik voor mezelf.

Het verdiende beter, maar de klussen waren slechter. Ik leerde me verre te houden van mensen die een bodyguard puur als statussymbool wilden. Die waren er genoeg. Ik werd er ongelukkig van, omdat ik uiteindelijk te weinig te doen had. Te vaak moest ik allerlei klusjes opknappen, terwijl mijn vaardigheden in het slop raakten. Ik leerde ook om uit de buurt te blijven van mensen die eigenlijk geen bodyguard nodig hadden. Londen is een gevaarlijke stad en New York is nog gevaarlijker, maar niemand heeft in die steden echt een bodyguard nodig. Opnieuw: te weinig te doen. Het was saai en demotiverend. Ik geef ruiterlijk toe dat mijn risicoverslaving een rol speelde in mijn keuzes.

Zo ook in mijn keuze om voor Anna te werken.

Ik mag haar achternaam nog steeds niet noemen. Dat stond in mijn contract, en ik ben tot mijn dood aan mijn contract gebonden. Ik hoorde over de positie via een vriend van een vriend. Ik werd naar Parijs gevlogen voor het sollicitatiegesprek. Anna bleek tweeëntwintig jaar oud te zijn, uitzonderlijk mooi, donker, slank en mysterieus. De eerste verrassing: ze voerde het gesprek zelf. Meestal regelt de vader de zaken in zulke situaties. Alsof het inhuren van een bodyguard hetzelfde is als een Mercedes cabriolet als verjaardagscadeau kopen. Of rijlessen regelen.

De bodyguard

Maar Anna was anders.

Ze was zelf rijk. Ze had geld geërfd van een andere tak van de familie. Ze was misschien wel rijker dan haar vader, die al behoorlijk rijk was. Haar moeder was ook rijk. Die had ook haar eigen, afzonderlijke fortuin. Ze waren Braziliaans. De vader was een zakenman en politicus, de moeder een plaatselijke tv-ster. Het was een driedubbele klapper: bakken met geld, politieke connecties, Brazilië.

Ik had de klus moeten afslaan.

Maar dat deed ik niet. Ik was wel in voor een uitdaging. En Anna was fascinerend. Niet dat een intieme persoonlijke relatie gepast was; ze was een cliënt en ik was bijna twee keer zo oud als zij. Maar ik wist meteen dat ze leuk gezelschap zou zijn.

Het sollicitatiegesprek ging prima. Ze nam mijn formele kwalificaties als vanzelfsprekend aan. Ik heb littekens, onderscheidingen en aanbevelingen. Ik had nog nooit een cliënt verloren. Anders had ze me natuurlijk niet eens uitgenodigd. Ze vroeg naar mijn wereldbeeld, mijn meningen, mijn smaak, mijn voorkeuren. Ze was geïnteresseerd in de details van de samenwerking. Het was duidelijk dat ze eerder bodyguards had ingehuurd.

Ze vroeg hoeveel vrijheid ik haar zou geven.

Ze vertelde dat ze in Brazilië liefdadigheidswerk deed. Op het gebied van mensenrechten en armoedebestrijding, de gebruikelijke dingen. Uren en dagen in de sloppenwijken en de afgelegen jungle.

Ik vertelde haar over mijn vorige Zuid-Amerikaanse cliënten: de zakenmannen, de oliemagnaten, de mijnbouwers. Ik vertelde haar dat hoe minder activiteiten ze ondernamen, hoe veiliger ze waren. Ik beschreef hun normale dag: thuis, auto, kantoor, auto, thuis.

Dat wilde ze niet.

‘We moeten een balans vinden,’ zei ze.

Haar Engels was goed, maar ze had een licht accent omdat haar moedertaal Portugees was. Ze klonk nog mooier dan ze eruit zag, en ze was echt beeldschoon. Ze was niet zo’n rijk meisje dat zich nonchalant kleepte. Geen gescheurde spijkerbroeken voor haar. Tijdens ons gesprek droeg ze een eenvoudige zwarte broek en een witte blouse. Beide kledingstukken zagen er nieuw uit en ik was er zeker van dat ze uit een exclusieve Parijse boetiek kwamen.

‘Noem maar een percentage,’ zei ik. ‘Je bent honderd procent veilig als je dag en nacht hier in je appartement blijft, en je bent honderd procent niet veilig als je de hele dag in je eentje door Rio loopt.’

‘Vijfenzeventig procent veilig,’ zei ze. Vervolgens schudde ze haar hoofd. ‘Nee, tachtig.’

Ik begreep wat ze bedoelde. Ze was bang, maar ze wilde een normaal leven leiden. Ze was onrealistisch.

‘Tachtig procent veilig betekent dat je van maandag tot en met donderdag leeft en op vrijdag doodgaat,’ zei ik.

Ze werd stil.

‘Je bent een ideaal doelwit,’ zei ik. ‘Je bent rijk, je moeder is rijk, je vader is rijk en hij is een politicus. Je bent het beste doelwit van heel Brazilië. En een ontvoering is een smerige zaak. Het loopt meestal fout af. Het komt meestal op moord neer, maar dan met een beetje uitstel. En soms haast zonder uitstel.’

Ze zei niets.

‘En het is soms heel onaangenaam,’ zei ik. ‘Paniek, stress, wanhoop. Je wordt niet in een gouden kooi opgesloten. Je zit met een

De bodyguard

stel zware jongens in een hut in de jungle.’

‘Ik wil niet in een gouden kooi,’ zei ze. ‘En jij bent er toch bij?’

Ik begreep wat ze bedoelde. Ze was tweeëntwintig jaar.

‘We zullen ons best doen,’ zei ik.

Ze nam me ter plekke aan. Ik kreeg een voorschot op een zeer royaal salaris, en ze vroeg me om een lijst te maken van alles wat ik nodig had: wapens, kleding, auto’s. Ik vroeg nergens om. Ik dacht dat ik alles had wat er nodig was.

Ik dacht dat ik wist wat ik deed.

Een week later waren we in Brazilië. We vlogen de hele reis in de eerste klas: van Parijs naar Londen, van Londen naar Miami, en van Miami naar Rio. Ik had de route bepaald. Indirect en onvoorspelbaar. Dertien uur in de lucht, vijf uur in luchthavenlounges. Anna was prettig gezelschap en een meewerkende cliënt. Ik vroeg een vriend ons in Rio op te halen. Anna had een ruim budget, dus ik besloot om ons altijd door een chauffeur te laten vervoeren. Op die manier kon ik me beter concentreren. Ik had gekozen voor een Russische jongen die ik in Mexico had ontmoet. Hij was de beste defensieve chauffeur die ik ooit had meegemaakt. Russen zijn geweldig met auto’s. Ze moeten wel. Moskou is de enige stad die nog chaotischer is dan Rio.

Anna had haar eigen appartement. Ik had een omheinde wijk in een voorstad verwacht, maar ze woonde midden in het centrum. Op zich was dat goed. Er was maar één ingang vanaf de straat, er waren een portier en een conciërge; bezoekers werden gezien nog voor die bij de lift waren. De voordeur van het appartement was van

staal, had drie sloten en een video-intercom. Ik heb veel liever video-intercoms dan kijkgaten. Kijkgaten in een deur zijn een heel slecht idee. Iemand kan op de gang wachten tot het glas donker wordt en dan met een zwaar kaliber pistool door het kijkgat schieten, dwars door je oog, je hersenen, de achterkant van je schedel, en mogelijk ook je cliënt, als die op dat moment achter je staat.

Al met al was het een prima situatie. Mijn Russische vriend parkeerde de auto in de garage onder het gebouw. We namen de lift naar boven, gingen naar binnen, deden alle drie de sloten op de deur en installeerden ons in het appartement. Ik had een kamer tussen die van Anna en de voordeur in. Ik ben een lichte slaper. Alles was in orde.

Maar nog geen vierentwintig uur later was niets meer in orde.

Een jetlag na een reis in westelijke richting zorgt ervoor dat je vroeg wakker wordt. We waren allebei om zeven uur op. Anna wilde buiten de deur ontbijten. Daarna wilde ze gaan winkelen. Ik twijfelde. De eerste beslissing bepaalt de toon. Maar ik was een bodyguard, geen gevangenisbewaarder. Dus ik stemde toe. Ontbijten en winkelen.

Het ontbijt verliep goed. We gingen naar een hotel en namen uitgebreid de tijd voor het ontbijt in de eetzaal. Het zat er vol met andere bodyguards. Sommigen waren echt, anderen waren nep. Sommigen zaten aan een eigen tafel, anderen ontbeten samen met hun cliënt. Ik ontbeet samen met Anna. Fruit, koffie, croissants. Ze at meer dan ik. Ze zat vol energie en had er zin in.

Bij het winkelen ging het mis.

Later besepte ik dat mijn Russische vriend me had verraden. Nor-

De bodyguard

maal gesproken is de eerste dag de gemakkelijkste. Wie weet er überhaupt dat je in de stad bent? Maar mijn vriend moet een perfect getimed telefoontje hebben gepleegd. Toen Anna en ik een winkel uit kwamen, stond onze auto niet langs de stoep. Anna droeg haar eigen tassen. Ik had vanaf het begin duidelijk gemaakt dat ze dat zelf moest doen. Ik ben een bodyguard, geen kruier, en ik moet mijn handen vrij hebben. Ik keek naar links en zag niets. Ik keek naar rechts en zag vier gewapende mannen.

De mannen waren dichtbij en ze hadden kleine, zwarte automatische wapens, nieuw en nog glimmend van de olie. Ze waren klein, snel en gespierd. Het was druk op straat. Achter me waren mensen, achter de vier mannen ook. Links van me reed het verkeer, rechts was de deur van de winkel. Er zou onvermijdelijk nevenschade zijn als ik mijn pistool trok en begon te schieten.

Uitgebreide vuurgevechten met pistolen zorgen altijd voor veel verdwaalde kogels. Er zouden veel onschuldige slachtoffers vallen.

En ik zou hoe dan ook verloren hebben.

Het winnen van een vuurgevecht van vier tegen één gebeurt alleen in films. Het was mijn taak om te zorgen dat Anna bleef leven, al was het maar voor nog een dag. Of nog een uur. De mannen kwamen dichterbij, namen mijn pistool af, pakte Anna's tassen en grepen haar armen vast. Op dat moment kwam er een witte auto aanrijden en werden we gedwongen om in te stappen. Eerst Anna, daarna ik. We werden op de achterbank tussen twee mannen in gezet die pistolen in onze ribben duwden. Een andere man op de passagiersstoel draaide zich om en hield ons ook onder schot. De bestuurder scheurde ervandoor. Binnen een minuut bevonden

we ons in een labyrint van zijstraatjes.

Ik had het mis over de hut in de jungle. We werden naar een verlaten kantoorgebouw binnen de stadsgrenzen gebracht. Het was opgetrokken uit baksteen en grauwig wit geschilderd. Maar dat van de zware jongens klopte wel. Het gebouw wemelde ervan. Het was een hele bende. Minstens een stuk of veertig kerels. Ze waren smerig en onbeschoft en de meesten loerden openlijk naar Anna. Ik hoopte dat ze ons niet uit elkaar zouden halen.

Maar dat was precies wat ze deden. Ik werd meteen in een cel gegooid die ooit een kantoor was geweest. Er zat een zwaar ijzeren rooster voor het raam en een groot slot op de deur. Er stonden een bed en een emmer. Dat was alles. Het was een ziekenhuisbed van metalen buizen. De emmer was leeg, maar was kort daarvoor nog vol geweest; hij stonk. Mijn handen werden achter mijn rug geboeid. Ook mijn enkels werden geboeid en ik werd op de grond gegooid. Drie uur lang werd ik aan mijn lot overgelaten.

Toen begon de nachtmerrie.

Het slot rammelde, de deur ging open en er kwam een man binnen. Hij leek de baas te zijn: hij was lang en donker en had een brede, norske mond vol gouden tanden. Hij trapte me twee keer in mijn ribben en legde uit dat dit een politieke ontvoering was. Financieel gewin zou een bonus zijn, maar het echte doel was om Anna te gebruiken als pressiemiddel tegen haar vader, de politicus, om een regeringsonderzoek stop te laten zetten. Zij was de troef. Ik was overbodig. Binnen een paar uur zou ik worden geëxecuteerd. Het was niets persoonlijks, zei de man. Daarna zei hij dat mijn executie zou worden uitgevoerd op een manier die zijn mannen vermakelijk

De bodyguard

vonden. Ze verveelden zich en hij wilde ze een verzetje bieden. Zij mochten bepalen hoe ik aan mijn eind zou komen.

Toen werd ik weer alleen gelaten.

Veel later kwam ik erachter dat Anna twee verdiepingen lager in een soortgelijke kamer zat opgesloten. Ze had geen hand- of voetboeien om en kon zich vrij bewegen, zoals paste bij haar hoge status. Ook bij haar stond een ijzeren ziekenhuisbed, maar zij had een fatsoenlijke badkamer in plaats van een emmer. Plus een tafel en een stoel. Ze zou te eten krijgen; ze was waardevol voor hen.

En ze was dapper.

Zodra de deur op slot was, ging ze op zoek naar een wapen.

De stoel was een mogelijkheid, of ze kon de wastafel in de badkamer kapotslaan en een scherf als mes gebruiken. Maar ze wilde iets beters. Ze keek naar het bed. Het bedframe bestond uit aan elkaar geschroefde ijzeren buizen die aan de uiteinden plat en breed waren. Er lag een dun matras met een gestreepte tijk op. Ze trok het matras van het bed en legde het op de vloer. Het bed had een spiraalbodem die tussen twee lange buizen hing. De lange buizen zaten aan elk uiteinde vast met een bout. Als ze een bout los kon krijgen, had ze een speer van twee meter. Maar het bedframe was geverfd en de bouten zaten muurvast. Ze probeerde ze met haar vingers los te draaien, zonder resultaat. Het was warm in de kamer, ze zweette een beetje en haar vingers gleden steeds weg. Ze legde het matras terug en richtte haar aandacht op de tafel.

De tafel had vier poten en een finer blad van ongeveer een vierkante meter. Eromheen zat een smalle verstevigingsrand. Onder-

steboven gekeerd zou het eruit zien als een heel ondiepe doos. De poten waren aan kleine schuine metalen beugels vastgeschroefd die aan de rand waren bevestigd. De bouten waren van goedkoop staal, een beetje koperachtig van kleur. De moeren waren vleugelmoeren en konden makkelijk met de hand losgedraaid worden. Ze maakte één poot los en verstopte de moer en de bout. Ze liet de poot op zijn plek staan, rechtop onder de tafel geklemd. Daarna ging ze op het bed zitten wachten.

Na een uur hoorde ze voetstappen in de gang. Het slot werd omgedraaid. Een man stapte de kamer binnen met een dienblad met eten.

Hij was jong. Vermoedelijk een onderknuppel die was opgezadeld met keukentaken. Hij droeg een pistool op zijn heup. Een zwart automatisch pistool, groot, hoekig en gloednieuw.

Anna ging staan en zei: ‘Zet het dienblad maar op het bed. Volgens mij is er iets mis met die tafel.’

De jongen zette het dienblad op het matras.

‘Waar is mijn vriend?’ vroeg Anna.

‘Welke vriend?’

‘Mijn bodyguard.’

‘In zijn kamer,’ zei de jongen. ‘Maar niet lang meer. Straks gaan we beneden een beetje met hem dollen.’

‘Wat bedoel je met dollen?’

‘Dat weet ik nog niet. Maar we zullen zeker iets creatiefs verzinnen.’

‘Een spelletje?’

‘Niet echt. We gaan hem vermoorden.’